ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-ЖА JULIANE KOKOTT
представено на 26 април 2007 година [1]

I — Въведение

1. Настоящият случай дава повод за разграничаване на правомощията на Общността и тези на държавите-членки по отношение на контрола върху сливанията [2]. Следва да бъде изяснено кой момент в даден конкретен случай на сливане е решаващ за определянето на компетентния орган по конкуренцията. Освен това трябва да се провери дали компетентността на този орган може да отпадне в резултат на последващи събития. Тези въпроси са от съществено практическо значение както за засегнатите икономически оператори, така и за органите, на които е възложен контролът върху концентрациите на национално и на общностно равнище.

2. В основата на този случай стои процедура за контрол върху сливанията, която се отнася до нидерландските пазари на зидарски материали, и в частност на тухли от калциев силикат. През 1999 г. предприятията Cementbouw [3] и Haniel [4] придобиват съвместен контрол върху предприятието CVK [5], както и върху предприятията, които са нейни членове. За целта са сключени две групи правни сделки, които Комисията разглежда като един *общ случай на концентрация между предприятия*. Компетентността на Комисията по този случай може да се основава единствено на обстоятелството, че тези две групи правни сделки се разглеждат като съвкупност и общо надхвърлят съответните изразени като оборот прагове.

3. В хода на процедурата за контрол върху сливанията Комисията установява проблеми във връзка с конкуренцията. За решаването им обаче в първия си проект Haniel и Cementbouw предлагат да поемат

1 — Език на оригиналния текст: немски.

2 — Под контрол върху сливанията се разбира общо контролът върху концентрациите между предприятия, независимо дали става дума за сливания в същинския смисъл или за други форми на концентрация между предприятия.

3 — Cementbouw Handel & Industrie BV (Cementbouw) извършва дейност в Нидерландия на пазара на строителни материали, както и по-общо на пазара на строителни и логистични услуги и търговията със суровини.

4 — Германското дружество Franz Haniel & Cie. GmbH (Haniel) извършва дейност в сектора на строителните материали.

5 — Coöperatieve Verkoop- en Produktievereniging van Kalkzandsteenproducenten.

само задължения, които се свеждат до отказ от *втората група правни сделки*. Комисията отклонява предложението за поемане на такива задължения като непригодно да отстрани проблемите във връзка с конкуренцията и разрешава концентрацията едва след поемането на допълнителни задължения, които включват отказ от *първата група правни сделки*.

4. Пред Съда сега Cementbouw изтъква довода, че Комисията изобщо не е имала право да поставя поемането на тези допълнителни задължения като условие за решението си, тъй като според Cementbouw още първоначално предложеният от предприятията отказ от втората група правни сделки би отстранил съществен елемент на концентрацията и като цяло компетентността на Комисията по случая би отпаднала поради недостигане на изразените като оборот прагове.

II — Правна уредба

5. Правната уредба на този случай се съдържа в Регламент (ЕИО) № 4064/89 на Съвета от 21 декември 1989 година относно контрола върху концентрациите между предприятия (наричан по-нататък „Регламент за сливанията“) [6], изменен с Регламент (ЕО) № 1310/97 на Съвета [7].

6. *Материалното приложно поле* на Регламента за сливанията е обобщено в член 1, параграф 1 от него:

„Настоящият регламент се прилага за всички концентрации с общностно измерение […]“ [неофициален превод].

В допълнение към това в първата част от изречението на член 22, параграф 1 от Регламента за сливанията се уточнява:

„Настоящият регламент се прилага само по отношение на определените в член 3 концентрации […]“ [неофициален превод].

6 — ОВ L 395, стр. 1, повторно публикуван след поправка в ОВ L 257, 1990 г., стр. 13.

7 — Регламент (ЕО) № 1310/97 на Съвета от 30 юни 1997 година за изменение на Регламент (ЕИО) № 4064/89 на Съвета относно контрола върху концентрациите между предприятия (ОВ L 180, стр. 1 и поправки ОВ L 3, 1998 г., стр. 16 и ОВ L 40, 1998 г., стр. 17).

7. Член 3 от Регламента за сливанията съдържа определение на понятието *„концентрация“*, което в съкратен вид гласи:

„1. Счита се, че е налице концентрация, когато:

а) се сливат две или повече преди това независими предприятия или части от предприятия, или

б) — едно или повече лица, които вече контролират най-малко едно предприятие, или

— едно или повече предприятия, независимо дали чрез придобиване на дялово участие в капитала или на активи, чрез договор или по друг начин, придобиват пряк или непряк контрол върху цялото или върху част от едно или повече предприятия.

[…]“ [неофициален превод]

8. Дали дадена концентрация е *с общностно измерение* се определя според това дали общият световен оборот на съответните предприятия, както и общият им оборот на територията на Общността, надхвърля изразените като оборот прагове, определени в член 1, параграфи 2 и 3 от Регламента за сливанията. Приложимият към настоящия случай член 1, параграф 2 от Регламента за сливанията гласи следното:

„Концентрацията е с общностно измерение по смисъла на настоящия регламент, когато:

а) общият световен оборот на всички участващи предприятия е повече от 5 милиарда ECU; и

б) общият оборот на територията на Общността на всяко от най-малко две от засегнатите предприятия е повече от 250 милиона ECU;

освен ако всяко от участващите в концентрацията предприятия не постига повече от две трети от неговия общ оборот за територията на Общността в рамките на една и съща държава-членка.“ [неофициален превод]

9. По отношение на концентрациите с общностно измерение е предвидена забрана за извършването им и задължение за нотифициране на Комисията (членове 4 и 7 от Регламента за сливанията). Тя проверява тяхната съвместимост с общия пазар (член 2, параграф 1 от Регламента за сливанията). Разрешението или забраната на дадена концентрация зависи от това дали тя създава или засилва господстващо положение, което може да възпрепятства съществено конкуренцията в рамките на общия пазар или на значителна част от него (член 2, параграфи 2 и 3 от Регламента за сливанията).

10. Забраната винаги предполага официална процедура за контрол върху сливанията (т.нар. „фаза II“, вж. член 6, параграф 1, буква в) и член 8, параграф 3 от Регламента за сливанията). Разрешението (както е в настоящия случай) също може да бъде предхождано от такава официална процедура [8]. За отстраняване на евентуални проблеми във връзка с конкуренцията разрешението може да включва условия и тежести. За тази цел член 8, параграф 2 от Регламента за сливанията предоставя на Комисията следните правомощия за вземане на решение:

„Когато Комисията установи, че след извършена при необходимост промяна от страна на засегнатите предприятия концентрацията, за която е постъпила нотификация, отговаря на критериите, установени в член 2, параграф 2, тя издава решение, обявяващо концентрацията за съвместима с общия пазар.

Комисията може да включи в решението си условия и тежести, предназначени да гарантират, че засегнатите предприятия изпълняват поетите от тях спрямо Комисията задължения с оглед превръщането на концентрацията в съвместима с общия пазар. […]“ [9] [неофициален превод]

8 — Ако дадена концентрация, както най-често става на практика, не дава никакъв повод за сериозни съмнения относно съвместимостта ѝ с общия пазар, разрешението се дава след обикновена предварителна проверка (т.нар. „фаза I“) *без* започване на официална процедура за контрол върху сливанията. Съгласно член 6, параграф 1, буква б) от Регламента за сливанията в такива случаи Комисията *решава да не се противопоставя* и обявява концентрацията за съвместима с общия пазар.

9 — Разрешение, издадено в рамките на предварителна проверка, също може да включва условия и тежести с цел отстраняването на евентуални проблеми във връзка с конкуренцията (член 6, параграф 2 от Регламента за сливанията, изменен с Регламент № 1310/97).

11. В член 21, параграфи 1 и 2 от Регламента за сливанията правомощията за контрол върху концентрациите между предприятия са разграничени по следния начин:

„1. Комисията единствена притежава правомощието да взема решенията, предвидени по настоящия регламент, като тези решения са предмет на обжалване пред Съда на Европейските общности.

2. Нито една държава-членка няма право да прилага националното си законодателство в областта на конкуренцията спрямо концентрация с общностно измерение.

[…]“ [неофициален превод]

12. Допълнителна яснота внася двадесет и деветото съображение от Регламента за сливанията:

„концентрациите, които не са посочени в настоящия регламент, по принцип са от компетентността на държавите-членки. […]“ [неофициален превод]

13. През 2004 г. са изменени някои съществени аспекти от Регламента за сливанията. *Новият* Регламент за сливанията на ЕО [10] обаче съгласно член 26, параграф 1 от него влиза в сила едва на 1 май 2004 г. и следователно не е относим към настоящия случай; съгласно параграф 2 от същия член за случаи като настоящия продължава да се прилага старата правна уредба.

III — Факти и процедура

A — *Факти*

14. Въз основа на констатациите на Първоинстанционния съд [11] фактите по настоящия случай могат да бъдат обобщени по следния начин:

15. Предприятието CVK съществува от 1947 г. и първоначално действа като обща търговска организация на предприятията, които са негови членове — нидерландските производители на тухли от калциев силикат. С цел подобряване на сътрудничеството между членовете му през 1989 г. CVK е преобразувано в кооперация по нидерландското право.

10 — Регламент (ЕО) № 139/2004 на Съвета от 20 януари 2004 година относно контрола върху концентрациите между предприятия (Регламент за сливанията на ЕО) (ОВ L 24, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 201, наричан по-нататък „Регламент № 139/2004“).

11 — Вж. по-конкретно точки 4—8 от Решение на Първоинстанционния съд от 23 февруари 2006 г. по дело Cementbouw Handel & Industrie/Комисия (T-282/02, Recueil, стр. II-319, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“).

16. Преди осъществяването на концентрацията, съставляваща предмета на настоящото съдебно производство, сред единадесетте предприятия, които са членове на CVK, има пет дъщерни дружества на Haniel, три дъщерни дружества на Cementbouw, две дъщерни дружества на RAG [12] и едно предприятие, което се притежава съвместно от Haniel, Cementbouw и RAG.

17. През 1998 г. нидерландският орган по конкуренцията NMa [13] получава нотификация за планирана концентрация, чрез която CVK възнамерява да придобие контрол върху предприятията, които са нейни членове. Контролът трябвало да се прехвърли със сключване на договор за обединяване и с изменение на устава на CVK. С решение от 20 октомври 1998 г. NMa дава разрешение за разглежданата планирана концентрация.

18. Преди осъществяването на тази концентрация обаче RAG взема решение да продаде на Haniel и на Cementbouw дяловото участие, което притежава в предприятията — членове на CVK. През март 1999 г. участниците заявяват намеренията си пред NMa. С писмо от 26 март 1999 г. NMa им посочва, че предвиденото прехвърляне не представлява концентрация по смисъла на приложимото нидерландско законодателство [14], при положение че концентрацията, за която е получено разрешение с решение от 20 октомври 1998 г., бъде осъществена най-късно към момента на планираното тогава прехвърляне.

19. На 9 август 1999 г. участниците в концентрацията сключват няколко сделки, които могат да бъдат обобщени в две групи: от една страна CVK и предприятията, които са нейни членове, сключват посочения по-горе договор за обединяване [15], същия ден уставът на CVK е изменен в съответствие с клаузите на договора („*първа група правни сделки*“). От друга страна, пак на 9 август 1999 г., RAG прехвърля дяловото участие, което притежава в три от предприятията — членове на CVK, съответно на Haniel и на Cementbouw, а последните сключват договор за сътрудничество, който урежда съвместната им дейност в рамките на CVK („*втора група правни сделки*“).

Б — *Процедурата пред Комисията, поетите задължения и спорното решение*

20. След като по повод разглеждането на две други концентрации [16], за които

12 — RAG AG, Германия (преди: Ruhrkohle AG).

13 — Nederlandse Mededingingssautoriteit.

14 — Член 27 от Закона от 22 май 1997 г. с нови разпоредби относно икономическата конкуренция (Wet houdende nieuwe regels omtrent de economische mededinging — *Mededingingswet*, Stb. 1997, Nr. 242).

15 — Вж. точка 17 от настоящото заключение.

16 — Преписки COMP/M.2495 — Haniel/Fels и COMP/M.2568 — Haniel/Ytong.

е нотифицирана от Haniel, Комисията узнава за сключените на 9 август 1999 г. сделки, с писмо от 22 октомври 2001 г. тя указва на Cementbouw и на останалите участващи предприятия, че трябва да получи нотификация и за въпросната концентрация. На 24 януари 2002 г. Haniel и Cementbouw извършват нотификацията на основание член 4 от Регламента за сливанията.

21. На 25 февруари 2002 г. Комисията започва предвидената в член 6, параграф 1, буква в) от Регламента за сливанията официална процедура за контрол, тъй като концентрацията, за която е получила нотификация, поражда сериозни съмнения по отношение на съвместимостта си с общия пазар и със Споразумението за ЕИП [17].

22. След изпращането на изложението на възражения и изслушването на засегнатите страни от Комисията, на 28 май 2002 г. Haniel и Cementbouw представят *проект за поемане на задължения* с предложения във връзка с втората група правни сделки. Този проект предвижда основно, че Haniel и Cementbouw ще прекратят действието на договора си за сътрудничество и ще продадат на независимо трето лице дяловите участия в предприятията, които са членове на CVK и които те са придобили през 1999 г. от RAG. За сметка на това те искат да запазят договора за обединяване, както и изменението на устава на CVK (първа група правни сделки) [18]. Комисията счита, че проектът за поемане на задължения не е достатъчен, за да се решат установените от нея проблеми във връзка с конкуренцията, които не на последно място са свързани с договора за обединяване, т.е. с първата група правни сделки.

23. Тогава на 5 юни 2002 г. двете предприятия предлагат *окончателно поемане на задължения*, като се съгласяват и да прекратят договора за обединяване в определен срок, да отстранят измененията на устава на CVK и да прекратят последната [19].

24. На 26 юни 2002 г. на основание член 8, параграф 2 от Регламента за сливанията Комисията взема спорното решение [20], с което приема, че нотифицираната концентрация е съвместима с общия пазар и със Споразумението за ЕИП, като обаче обвързва това разрешение с цялостното изпълнение на окончателните задължения, поети от Haniel и Cementbouw на 5 юни 2002 г. По-конкретно разрешението на концентрацията съдържа условие за *прекратяването на CVK* в

17 — Споразумение от 2 май 1992 г. (ОВ L 1, 1994 г., стр. 3).

18 — Точка 295 от обжалваното съдебно решение и точка 127 от спорното решение.

19 — Точка 298 от обжалваното съдебно решение и точка 129 от спорното решение.

20 — Решение 2003/756/ЕО на Комисията от 26 юни 2002 година за обявяване на концентрация за съвместима с общия пазар и със Споразумението за ЕИП (преписка COMP/M.2650 — Haniel/Cementbouw/JV (CVK), нотифицирано под номер C (2003) 2315 (ОВ L 282, 2003 г., стр. 1 и поправка в ОВ L 285, 2003 г., стр. 52).

определен срок в съответствие с окончателните задължения, поети от Haniel и Cementbouw.

B — *Съдебно производство*

25. На 11 септември 2002 г. Cementbouw подава в Първоинстанционния съд жалба срещу спорното решение, като иска въпросното решение да бъде отменено и Комисията да бъде осъдена да заплати съдебните разноски. В отговор Комисията иска жалбата да бъде отхвърлена и Cementbouw да бъде осъдено да заплати съдебните разноски.

26. С решение от 23 февруари 2006 г. (наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“) [21] Първоинстанционният съд потвърждава изцяло спорното решение. Той отхвърля жалбата на Cementbouw и осъжда предприятието да заплати съдебните разноски.

27. С настоящата жалба, постъпила в секретариата на Съда на 4 май 2006 г., Cementbouw моли Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— евентуално да върне делото за ново разглеждане от Първоинстанционния съд и

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

28. От своя страна Комисията моли Съда:

— да отхвърли жалбата и

— да осъди Cementbouw да заплати съдебните разноски.

29. Съдът разглежда жалбата първо в писмената фаза на производството, а след това в съдебното заседание от 22 март 2007 г.

IV — Съображения

A — *Встъпителни бележки*

30. Разграничаването на съответните правомощия на Общността и на

21 — Дело T-282/02, посочено по-горе в бележка под линия 11.

държавите-членки съвсем не е само „конституционноправен“ въпрос, както традиционно бива разглеждан в рамките на първичното право, например напоследък по повод на Договора за създаване на Конституция за Европа [22]. Напротив, този проблем възниква и в ежедневната практика на общностните и националните органи. Контролът върху сливанията е особено ярък пример за това.

31. По принцип Регламентът за сливанията въвежда ясно разграничение на правомощията съгласно *принципа на двойната изключителност*: концентрациите с общностно измерение подлежат изключително на контрол от Комисията като орган на Общността по конкуренцията, а тя ги преценява изключително въз основа на Регламента за сливанията (член 21, параграфи 1 и 2, както и първата част от изречението на член 22, параграф 1 от Регламента за сливанията).

32. Настоящият случай обаче показва, че въпреки това в отделни случаи може да се стигне до спор кой орган по конкуренцията в Общността е компетентен да упражнява контрол и да разрешава концентрациите между предприятия.

22 — Подписан в Рим на 29 октомври 2004 г. (ОВ C 310, стр. 1).

33. В случая Комисията се приема за компетентна [23], тъй като разглежда двете групи правни сделки [24], сключени на 9 август 1999 г., като части от един-единствен случай [25], който в своята съвкупност отговаря на критериите за концентрация с общностно измерение по смисъла на член 3, параграф 1, във връзка с член 1, параграфи 1 и 2 от Регламента за сливанията, и по-конкретно надвишава изразените като оборот прагове. В по-нататъшния ход на производството Комисията поддържа становището за своята компетентност, включително и след като на 28 май 2002 г. участващите предприятия ѝ представят своя проект за поемане на задължения, с който изразяват готовност да се откажат от част от концентрацията, а именно от втората група правни сделки.

34. Пред Първоинстанционния съд Cementbouw обжалва спорното решение и по двете точки; предприятието оспорва както *първоначалната компетентност* на Комисията, така и *запазването* ѝ във връзка с приемането на предложение за поемане на задължения, което излиза извън обхвата на проекта от 28 май 2002 г. Въпреки това и по двете точки Първоин-

23 — Вж. по-конкретно точки 12—32 от спорното решение.

24 — Вж. точка 9 от настоящото заключение.

25 — В доктрината това се коментира по следния начин: „*Cette affaire est-elle un exemple de l'échec d'un mécano juridique trop subtil sous-estimant le pouvoir des autorités de la concurrence de s'attacher à la réalité économique plus qu'à la forme juridique d'une opération? Les montages les plus savants sont parfois fragiles […]*“ (Cot, Revue des droits de la concurrence, 2006, p. 108, 109).

станционният съд потвърждава спорното решение [26].

35. С настоящата жалба Cementbouw не повдига всички въпроси, съставлявали предмет на първоинстанционното производство. То оспорва единствено съображенията на Първоинстанционния съд във връзка със *запазването на компетентността* на Комисията след проекта за поемане на задължения от 28 май 2002 г. За сметка на това с настоящата жалба Cementbouw не повдига въпроса за *първоначалната компетентност* на Комисията, която се основава на разглеждането на двете групи правни сделки от 9 август 1999 г. като един-единствен случай.

Б — *По първото правно основание*

36. С първото си правно основание Cementbouw твърди, че Първоинстанционният съд неправилно тълкува и прилага членове 1 и 2 и член 3, параграф 1 от Регламента за сливанията [27]. Този съд потвърдил спорното решение, въпреки че предложенията на участващите предприятия в проекта за поемане на задължения — в случай на приемането им — водели до отпадане на компетентността на Комисията. Следователно поради липса на компетентност Комисията изобщо нямала право да основава разрешението на концентрацията върху окончателното поемане на допълнителни задължения на Haniel и Cementbouw.

37. Същината на доводите на Cementbouw във връзка с това се свежда до следното: компетентността на Комисията по отношение на нотифицираната концентрация произтичала единствено от общото разглеждане на двете групи правни сделки; само двете групи заедно можели да доведат до надвишаване на изразените като оборот прагове съгласно член 1 от Регламента за сливанията и по този начин да придадат общностно измерение на концентрацията. С проекта си за поемане на задължения обаче Haniel и Cementbouw предложили да се откажат от частта от концентрацията, основаваща се на втората група правни сделки. Това изменение на концентрацията щяло да бъде достатъчно тя да остане под изразените като оборот прагове съгласно Регламента за сливанията. В такъв случай щяла да остане само частта, произтичаща от първата група правни сделки, която сама по себе си нямало да има общностно измерение поради недостигане на изразените като оборот прагове. Компетентността на Комисията се определяла с оглед не само на нотифицираната концентрация, но и на действително осъществената концентрация.

38. За да се провери състоятелността на тези доводи, първо трябва да се установи кой е релевантният момент за определяне на компетентността на Комисията в

26 — Точки 101—149 и 293—321 от обжалваното съдебно решение.

27 — Изложените по-нататък разсъждения важат съответно и за *второто* правно основание, доколкото с него Cementbouw изтъква и нарушение на член 8, параграф 2 от Регламента за сливанията от гледна точка на изискванията относно компетентността.

областта на контрола върху сливанията, след което трябва да се уточни дали и в каква степен последващи събития могат да окажат влияние върху вече придобитата компетентност.

1. Релевантен момент за определяне на компетентността на Комисията

39. Регламентът за сливанията не посочва изрично към кой момент се определя компетентността на Комисията за провеждане на процедура за контрол върху сливанията. В Регламента само е указано, че Комисията своевременно трябва да провери собствената си компетентност и сама да вземе решение по този въпрос (вж. член 4, параграф 3 и член 6, параграф 1 от Регламента за сливанията) [28], но не и към кой момент, съответно на кои обстоятелства следва да се основава тази проверка. Затова този релевантен момент трябва да се определи с оглед на смисъла и целта на разпоредбите относно компетентността, както и с оглед на техния законодателен контекст.

40. Както вече бе споменато [29], Регламентът за сливанията се основава на *принципа на точното разпределение на правомощията* между националните и общностните контролни органи, като решенията относно концентрации с общностно измерение са от изключителната компетентност на Комисията [30].

41. По-нататък създадената с Регламента за сливанията система се характеризира с *изискване за бързина,* което се реализира най-вече посредством добре балансиран и сравнително строг режим на сроковете и има за цел да се ограничи продължителността на процедурата за контрол върху сливанията [31].

42. Както разпределението на правомощията, така и изискването за бързина са предвидени с оглед на правната сигурност и като цяло представляват израз на целта за съчетаване на изискванията на добрата администрация и на търговската дейност [32]. Контролът върху концентрациите между предприятия, осъществяван от Комисията като орган на Общността по конкуренцията, трябва да се упражнява колкото е възможно по-ефективно.

28 — Във връзка със задължението на Комисията да се произнася по своята компетентност вж. също Решение от 25 септември 2003 г. по дело Schlüsselverlag J. S. Moser и др./Комисия (C-170/02 P, Recueil, стр. I-9889, точка 28).

29 — Вж. точка 31 от настоящото заключение.

30 — Решение по дело Schlüsselverlag J. S. Moser и др./Комисия (посочено по-горе в бележка под линия 28, точки 32 и 34) и Решение от 22 юни 2004 г. по дело Португалия/Комисия (C-42/01, Recueil, стр. I-6079, точки 50 и 53).

31 — Решение по дело Schlüsselverlag J. S. Moser и др./Комисия (посочено по-горе в бележка под линия 28, точка 33) и Решение по дело Португалия/Комисия (посочено по-горе в бележка под линия 30, точка 51); вж. също Решение на Първоинстанционния съд от 27 ноември 1997 г. по дело Kaysersberg/Комисия (T-290/94, Recueil, стр. II-2137, точка 113).

32 — Решение по дело Schlüsselverlag J. S. Moser и др./Комисия (посочено по-горе в бележка под линия 28, точки 33 и 34) и Решение по дело Португалия/Комисия (посочено по-горе в бележка под линия 30, точки 51 и 53).

43. С оглед на правната сигурност и ефективността на общностния контрол върху сливанията са предвидени и задължението за нотифициране и забраната за извършване по отношение на концентрациите с общностно измерение (членове 4 и 7 от Регламента за сливанията).

44. За осигуряване на максимална степен на правна сигурност и на редовност и ефективност на административната дейност в кратки срокове обаче е необходимо възможно най-рано да се установи кой е органът по конкуренцията, компетентен да разгледа даден случай.

45. Като момент за определяне на компетентността на Комисията би могло да се предвиди *моментът на нотифицирането* за планирана концентрация. При по-внимателно разглеждане обаче този момент не може да се приеме за определящ, тъй като тогава участващите предприятия биха могли да влияят по свое усмотрение на разпределението на правомощията чрез по-ранно или по-късно извършване на нотификацията [33]. Освен това от гледна точка на икономическите оператори, полагащи грижа на добър търговец, още преди фактическото изпълнение на евентуалното задължение за нотифициране трябва да може обективно да се установи дали планираната от тях концентрация попада в приложното поле на Регламента за сливанията и съответно в правомощията на Комисията. Само така тези икономически оператори ще могат да действат законосъобразно и да спазват надлежно задължението за нотифициране и забраната за извършване, чието неспазване се санкционира с глоби [34].

46. Поради това определяща е единствено фактическата обстановка към момента на *възникването* на евентуално *задължение за нотифициране*. Иначе казано, компетентността на Комисията трябва да се определя с оглед на датата, *от която* тя евентуално *трябва да получи нотификация* за дадена планирана концентрация [35]. Това е датата, на която съответните икономически оператори поемат договорните си задължения [36] (вж. член 4, параграф 1 от Регламента за сливанията) [37], защото още към този

33 — Както личи от настоящия случай, напълно е възможно въпреки строгия едноседмичен срок, в рамките на който трябва да се изпълни задължението за нотифициране (член 4, параграф 1 от Регламента за сливанията), фактически нотификацията да се извърши известно време след сключването на гражданскоправните споразумения. Междувременно съответните обороти на участващите предприятия може да се променят, което може да окаже съществено въздействие върху недостигането или надвишаването на изразените като оборот прагове съгласно член 1 от Регламента за сливанията. Още по-вероятен е такъв случай при прилагането на новия Регламент за сливанията на ЕО (Регламент № 139/2004), в чийто член 4, параграф 1 изобщо не е предвиден конкретен срок за изпълнението на задължението за нотифициране.

34 — Член 14, параграф 1, буква а) и параграф 2, буква б) от Регламента за сливанията.

35 — В настоящия случай не е необходимо да се изяснява дали меродавен не се явява някой още по-ранен момент, например датата на решението за сключване на споразумение за концентрация (вж. член 4, параграф 1, втора алинея от Регламент № 139/2004). Възможността за такова *доброволно изтегляне във времето* на момента на извършване на нотификацията съществува само в рамките на новия Регламент за сливанията на ЕО и не е предвидена във все още приложимия тук Регламент № 4064/89.

36 — Вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 28 септември 2004 г. по дело MCI/Комисия (T-310/00, Recueil, стр. II-3253, точка 89): „Както ясно е посочено в член 4 от Регламент № 4064/89, правомощията на Комисията […] зависят от това дали се стига до „сключване на споразумение“, насочено към концентрация“. Първоинстанционният съд допълва: „Комисията няма правомощия да издава решения съгласно Регламент № 4064/89 *преди* сключването на такова споразумение“ (курсивът е мой).

37 — Към поемането на договорни задължения се приравняват обявяването на публично предлагане или придобиването на контролен пакет (член 4, параграф 1 от Регламента за сливанията).

момент може да бъде обективно установено дали дадена концентрация има общностно измерение или не. Още към този момент за съответния икономически оператор влиза в сила и забраната за извършване (вж. член 7, параграф 1 от Регламента за сливанията).

2. Въздействие на последващи събития върху компетентността на Комисията

47. Остава да се уточни дали и в каква степен последващи събития, и по-специално събития, настъпили в хода на процедурата за контрол върху сливанията, могат да окажат влияние върху вече придобитата компетентност на Комисията.

48. От само себе си се разбира, че компетентността на Комисията за контрол върху дадена концентрация отпада, ако участващите предприятия *изцяло се откажат* от (все още неосъществената) планирана концентрация [38]. В такъв случай процедурата за контрол върху сливанията става безпредметна [39].

49. За сметка на това процедурата изобщо няма да е безпредметна, ако участващите предприятия предприемат само определени *промени* в концентрацията си, без обаче изцяло да се откажат от нея. Дори тези промени да са значителни и от гледна точка на участващите предприятия да засягат същността на концентрацията им [40], все пак остава някаква част от концентрацията — в настоящия случай първата група правни сделки — която съгласно волята на участниците трябва да запази действието си. За разлика от становището на Cementbouw това положение качествено се отличава от цялостния отказ от концентрацията.

50. На още по-голямо основание процедурата не може да е безпредметна, ако участващите предприятия, както в случая, само поемат задължение пред Комисията да извършат определени промени, без да ги осъществяват в действителност, тъй като обратно на становището на Cementbouw, подобно *поемане на задължения* само по себе си не променя непосредствено факта на договорената между предприятията концентрация и нейните икономически последици, особено ако тя вече е осъществена, както е в настоящия случай.

51. Казано по-общо, само по себе си обстоятелството, че в хода на процедурата за контрол върху сливанията предприятията предприемат определени промени

38 — Вж. в този смисъл и Решение по дело MCI/Комисия, посочено по-горе в бележка под линия 36 (по-конкретно точки 96 и 107).

39 — В новия Регламент за сливанията на ЕО (Регламент № 139/2004) тази идея намира израз в последната част от изречението на член 6, параграф 1, буква в).

40 — В настоящия случай Cementbouw твърди, че дори само проектът за поемане на задължения от 28 май 2002 г. би довел до отпадане на „същността“ („essence“), т.е. на „конститутивния елемент“ („constitutive element“) на концентрацията (вж. точки 11, 13 и 17 от жалбата).

в концентрацията си или просто поемат подобни задължения, не би трябвало да оказва влияние върху вече придобитата от Комисията компетентност. Ако както в настоящия случай в действителност е налице намерение за по-нататъшно осъществяване на концентрацията, съответно за запазване на вече осъществената концентрация, било и с цената на съществени отклонения от първоначалния ѝ вид, остава обосновано да се провери съвместимостта ѝ с общия пазар.

52. Това се потвърждава и от целта, с която се предприемат подобни промени в концентрацията или се поема такова задължение в хода на процедурата за контрол върху сливанията: в член 8, параграф 2 от Регламента за сливанията [41] се пояснява, че промените и ангажиментите (а с това и самите „задължения“) служат за превръщането на концентрацията в съвместима с общия пазар. Следователно при по-внимателно разглеждане тяхното предназначение е единствено да улеснят Комисията при ефективното *упражняване* на правомощията ѝ в рамките на процедурата за контрол върху сливанията, а не да я лишат от компетентност по даден случай.

53. Ако в дадена концентрация само се предприемат промени или се поема такова задължение без цялостен отказ от тази концентрация, споменатата по-горе цел, а именно да се осигури максимална степен на правна сигурност, както и редовност и ефективност на административната дейност в областта на контрола върху сливанията, изобщо не изгубва смисъл [42].

54. Би било несъвместимо както с необходимостта от правна сигурност, така и с изискването за редовност и ефективност на административната дейност в кратки срокове, компетентността на Комисията непрекъснато да се подлага на съмнение или да се преразглежда в хода на процедурата за контрол върху сливанията.

55. В противен случай има опасност дадена преписка безцелно да се прехвърля между Комисията и един или повече национални органи по конкуренцията, което осезаемо би забавило и оскъпило разглеждането ѝ и би го натоварило с множество елементи на несигурност не само за съответните органи, но и за участващите предприятия и за пазарите. Освен това не може да се изключи възможността в хода на процедурата за контрол върху сливанията участващите предприятия целенасочено да извършват промени в планираната концентрация, с цел да се отклонят от компетентността на определен орган по конкуренцията и да попаднат под компетентността на друг орган, който смятат за по-благосклонен, т.е. би могло да се стигне до един вид „forum shopping“.

41 — Същото се отнася и за разрешенията във фазата на предварителната проверка („фаза I“) съгласно член 6, параграф 2 от Регламента за сливанията, изменен с Регламент № 1310/97.

42 — Вж. точки 40—44 от настоящото заключение.

56. Съответно и никъде в Регламента за сливанията няма изискване към Комисията повторно да извършва проверка на компетентността си, когато участващите предприятия извършват промени в концентрацията си или поемат задължение за това. Комисията по-скоро трябва да констатира още преди започването на официалната процедура („фаза II“), по време на т.нар. фаза на предварителната проверка („фаза I“), дали са надвишени изразените като оборот прагове, предвидени в член 1 от Регламента за сливанията. Съгласно член 6, параграф 1 от Регламента за сливанията това става единствено въз основа на *нотифицираната концентрация*. Предвиденото в член 8, параграф 2 от Регламента за сливанията отчитане на последващи промени в нотифицираната концентрация служи единствено за установяване на съвместимостта ѝ с общия пазар. За разлика от член 6, параграф 1, разпоредбата на член 8, параграф 2 от Регламента за сливанията [43] съвсем не предвижда повторно решение на Комисията относно нейната компетентност [44].

3. Междинно заключение

57. Ето защо като междинно заключение може да се приеме, че релевантният момент за определяне на компетентността на Комисията за провеждане на процедура за контрол върху сливанията е единствено датата, *от която* Комисията *трябва да получи* нотификация за дадена планирана концентрация. Последващи промени в концентрацията не оказват влияние върху компетентността на Комисията, освен ако не водят непосредствено до цялостен отказ от планираната концентрация.

58. Безспорно проектът за поемане на задължения на предприятията Haniel и Cementbouw от 28 май 2002 г., дори и да бе осъществен, би довел единствено до отказ от втората група правни сделки, но във всички случаи не би засегнал първата група правни сделки.

59. При тези обстоятелства Първоинстанционният съд основателно приема, че въпросният проект за поемане на задължения не би могъл да засегне съществуването на концентрацията [45] и че следователно Комисията е запазила своята компетентност [46] и е можело да основе разрешението на концентрацията върху окончателните задължения, поети от Haniel и Cementbouw на 5 юни 2002 г.

43 — В член 6, параграф 2 от Регламента за сливанията, изменен с Регламент № 1310/97, е предвидено подобно правило за фазата на предварителната проверка.

44 — В настоящата жалба Cementbouw се позовава в частност на Решение на Първоинстанционния съд от 24 март 1994 г. по дело Air France/Комисия (T-3/93, Recueil, стр. II-121, точка 102). Това решение обаче се отнася до компетентността на Комисията към момента на възникването на задължението за нотифициране. В него изобщо не се разглежда евентуалното задължение на Комисията повторно да проверява своята компетентност с оглед на последващи събития.

45 — Точка 301, последно изречение от обжалваното съдебно решение.

46 — Точка 302 от обжалваното съдебно решение.

60. Следователно първото правно основание трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

В — *По второто правно основание*

61. С второто си правно основание Cementbouw изтъква, че Първоинстанционният съд неправилно тълкува и прилага член 8, параграф 2 от Регламента за сливанията и нарушава принципа на пропорционалност.

62. По същество тук Cementbouw излага същите доводи като с първото си правно основание: Първоинстанционният съд не взел предвид факта, че Комисията е длъжна да приеме проекта за поемане на задължения на Haniel и Cementbouw от 28 май 2002 г. Според Cementbouw изпълнението на въпросния проект за поемане на задължения щяло да бъде достатъчно, за да загуби концентрацията общностното си измерение. В такъв случай щяла да остане само първата група правни сделки [47], която сама по себе си изобщо не можело да е от компетентността на Комисията.

63. Както вече заявих във връзка с първото правно основание [48], тези доводи са неубедителни. Затова по-нататък ще се ограничa само до обсъждането на два допълнителни довода на Cementbouw, които предприятието изтъква специално в рамките на второто си правно основание.

1. Относно оплакването за нарушение на принципа на пропорционалност

64. В самото начало Cementbouw упреква Първоинстанционния съд, че е нарушил принципа на пропорционалност. Този съд неправилно се основал на допускането, че Комисията трябвало да приеме не проекта за поемане на задължения от 28 май 2002 г., а само окончателните задължения, поети на 5 юни 2002 г.

65. Принципът на пропорционалност е общ принцип на общностното право [49]. Съгласно трайната съдебна практика този принцип изисква актовете на общностните институции да не надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на легитимните цели, следвани от разглежданата правна уредба, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а

47 — Във връзка с това Cementbouw специално изтъква споразумението за обединяване.

48 — Вж., непосредствено след това, по-конкретно точки 39—60 от настоящото заключение.

49 — Вж. например Решение от 10 януари 2006 г. по дело IATA и ELFAA (C-344/04, Recueil, стр. I-403, точка 79).

породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни с тези цели [50].

66. Решенията на Комисията в процедурите за контрол върху сливанията също трябва да бъдат съобразени с изискването за пропорционалност и в този смисъл подлежат на съдебен контрол. Това се отнася не само до решенията за забрана по член 8, параграф 3 от Регламента за сливанията и до решенията за разделяне по член 8, параграф 4 от Регламента за сливанията, но и за решенията за разрешаване по член 8, параграф 2 от Регламента за сливанията, доколкото в тях са включени условия и тежести. Участващите предприятия наистина могат да имат действителен интерес от съдебен контрол на подобни обременителни за тях аспекти на разрешението, за да се опитат да получат разрешение, необвързано с условия и тежести или поне с по-облекчени условия и тежести [51].

67. При все това решението за съвместимостта на дадена концентрация с общия пазар изисква от Комисията оценка на сложни икономически взаимовръзки, поради което ѝ е предоставена свобода на преценка [52]. Тази свобода на преценка следва да обхваща и въпроса дали предложените пред Комисията задължения ще способстват за отстраняването на установения от нея проблем във връзка с конкуренцията.

68. Разбира се, в такъв случай общностният съд следва да прецени дали представените доказателства установяват действителното положение и дали същите са достоверни и съгласувани, да провери дали тези доказателства включват всички релевантни данни, които трябва да бъдат взети предвид, за да се прецени дадена сложна ситуация, както и това дали са от такъв характер, че да подкрепят изведените от тях заключения [53]. Той обаче няма право да заменя със своята преценка преценката на Комисията за целесъобразността на предложението за поемане на задължения.

69. Освен това при съдебната проверка за пропорционалност на решение за разрешаване, в което са включени условия и тежести, трябва да се има предвид и че условията и тежестите са съобразени със *задължения, поети доброволно* от участващите предприятия. Следователно има сериозни основания да се предполага, че самите предприятия считат поетите от тях задължения за подходящи, необходими

50 — Вж. Решение от 9 март 2006 г. по дело Zuid-Hollandse Milieufederatie и Stichtung Natuur en Milieu (C-174/05, Recueil, стр. I-2443,точка 28), което се отнася именно до решение.

51 — Доколкото условията и тежестите, както е обичайно, са неразделна част от същинското решение за разрешаване на концентрацията, *изолираното им оспорване* е недопустимо (в този смисъл е постоянната съдебна практика, вж. например Решение от 27 юни 2006 г. по дело Парламент/Съвет, C-540/03, Recueil, стр. I-5769, точки 27 и 28). Следователно за постигането на напълно нова оценка на концентрацията от страна на Комисията по смисъла на член 10, параграф 5 от Регламента за сливанията може да се обжалва единствено самото решение за разрешаване, в което са включени условия и тежести.

52 — Решение от по дело Франция и др./Комисия (C-68/94 и C-30/95, Recueil, стр. I-1375, точки 223 и 224) и Решение от 15 февруари 2005 г. по дело Комисия/Tetra Laval (C-12/03 P, Recueil, стр. I-987, точки 38—40).

53 — Решение по дело Комисия/Tetra Laval (посочено по-горе в бележка под линия 52, точка 39).

и съразмерни за отстраняването на установения от Комисията проблем във връзка с конкуренцията, доколкото от гледна точка на съответните предприятия едно разрешение под условие по принцип представлява по-мек способ за въздействие от забраната на концентрацията. Затова трябва да са налице извънредни обстоятелства, за да се приеме, че дадено решение на Комисията, основано на доброволно поети от засегнатите предприятия задължения, не е съвместимо с принципа на пропорционалност.

70. В настоящия случай Cementbouw като че ли смята, че Първоинстанционният съд е трябвало да приеме наличието на подобни извънредни обстоятелства, тъй като става дума за вече осъществена концентрация, чиято нотификация била изискана от Комисията „под страх от налагане на глоба“ [54]. Най-вече правомощието на Комисията да разпорежда евентуално разделяне съгласно член 8, параграф 4 от Регламента за сливанията ѝ давало възможност да принуди участващите предприятия да поемат задължения, на които иначе не би могла да разчита.

71. Този довод [55] ми звучи неубедително. Осъществяването на концентрация без съответно освобождаване от забраната за извършване, и то още преди нотифицирането на Комисията за нея, е действие, за което отговорност носят участващите предприятия и което по никакъв начин не може да обоснове наличието на извънредни обстоятелства. По-нататък, възможността на Комисията в случай на неправомерно осъществена концентрация да наложи глоби и евентуално да разпореди разделяне произтича от самия Регламент за сливанията [56]. Когато в хода на процедурата посочва съответните си правомощия пред участващите предприятия, Комисията единствено излага правното положение и в никакъв случай не извършва необичайно действие. Това не променя нищо и по отношение на доброволността на поетите от предприятията задължения.

72. С жалбата си Cementbouw като че ли се опитва от принципа на пропорционалност да изведе заключението, че поетите от засегнатите предприятия задължения във всички случаи са достатъчни и трябва да бъдат приети от Комисията, ако вследствие от тях отпадне общностното измерение на концентрацията, т.е. ако тя не превишава изразените като оборот прагове съгласно член 1 от Регламента за сливанията, и че Комисията изобщо няма право да основава решението си върху поемането на допълнителни задължения.

54 — На езика на производството: „under threat of fines“.

55 — Исканията на Cementbouw във връзка с този проблем са допустими, тъй като не се отнасят до направената от Първоинстанционния съд преценка на обстоятелствата и доказателствата, а целят *правна квалификация* на обстоятелствата по настоящия случай *като извънредни*. Тук става дума за правен въпрос, по който Съдът е компетентен да се произнесе в рамките на производството по обжалване (вж. например Решение от 6 април 2006 г. по дело General Motors/Комисия (C-551/03 P, Recueil, стр. I-3173, точка 51), както и Решение от 21 септември 2006 г. по дело Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Комисия (C-105/04 P, Recueil, стр. I-8725, точка 69) и Решение по дело Technische Unie/Комисия (C-113/04 P, Recueil, стр. I-8831, точка 82).

56 — Относно глобите вж. член 14, параграф 2, буква б) от Регламента за сливанията, а относно разделянията — член 8, параграф 4 от Регламента за сливанията.

73. Този довод, който впрочем Cementbouw вече не поддържаше така безусловно в съдебното заседание, също не е убедителен. Критерий за проверка на пропорционалността на условията или тежестите не е въпросът дали след тяхното изпълнение концентрацията ще запази общностното си измерение, а дали поетите от съответните предприятия задължения са „пропорционални на проблема с конкуренцията и […] го отстраняват изцяло“ [57]. Преследваната с помощта на условията и тежестите правна цел е единствено защитата от нарушения на конкуренцията в общия пазар [58], за което е необходимо концентрациите да бъдат съвместими с общия пазар. Евентуалните условия и тежести на Комисията трябва да бъдат подходящи, необходими и съразмерни единствено с оглед на тази цел.

74. Би било абсурдно да се очаква от Комисията да приема предложения за поемане на задължения като съдържащите се в проекта от 28 май 2002 г. единствено защото чрез тях би отпаднало общностното измерение на концентрацията, без изобщо да се проучи дали поемането на тези задължения ще способства за отстраняването на установения от Комисията проблем във връзка с конкуренцията.

75. Така че Първоинстанционният съд не допуска грешка, като приема, че Комисията не е нарушила принципа на пропорционалност [59].

2. Относно значението на решенията на националните органи по конкуренцията

76. По-нататък Cementbouw упреква Първоинстанционния съд, че не „обяснява“ как е възможно в спорното решение Комисията да стигне до извод, което е диаметрално противоположен на извода на националния орган по конкуренцията на Нидерландия (NMa). В това отношение Cementbouw се позовава на одобреното от NMa споразумение за обединяване [60]. Първоинстанционният съд неправилно разрешил на Комисията без достатъчно основания да не се съобрази с вече извършеното от национален орган по конкуренцията щателно проучване на релевантната за настоящия случай конкурентна ситуация.

57 — Вж. във връзка с това осмо съображение от Регламент № 1310/97. Същото впрочем се отнася и за новия Регламент за сливанията на ЕО (съображение 30 от Регламент № 139/2004).

58 — Член 3, параграф 1, буква ж) ЕО и първо съображение от Регламента за сливанията (съответно съображение 2 от новия Регламент за сливанията на ЕО).

59 — Точка 303 и сл. от обжалваното съдебно решение.

60 — Вж. точка 17 от настоящото заключение.

77. Както обаче самото Cementbouw признава, решенията на националните органи по конкуренцията в процедури за контрол върху сливанията не обвързват Комисията. Ще добавя, че по принцип подобно обвързващо действие е и напълно немислимо поради ясното разпределение на правомощията [61] с Регламента за сливанията: както Комисията, така и националните органи вземат решения изключително в областите на съответните си правомощия, които впрочем не се застъпват [62].

78. Настоящият случай обаче се отличава с тази особеност, че първата група правни сделки е изиграла роля както в процедурата пред NMa, така и в последващата процедура пред Комисията. Формално погледнато, действително двете процедури не са имали един и същи предмет, тъй като NMa разглежда самостоятелно първата група правни сделки, докато Комисията я проучва като част от един цялостен проект, който наред с първата включва и втората група правни сделки. Вярно е обаче, че и двата органа в рамките на своите съответни процедури са оценявали първата група правни сделки с оглед на правото в областта на конкуренцията.

79. Оттук все още не следва, че Комисията е обвързана с по-ранната по време оценка *по същество* на NMa за първата група правни сделки. Обратно на твърденията на Cementbouw в хода на съдебното заседание, наличието на по-ранно решение на NMa само по себе си не ограничава свободата на преценка на Комисията.

80. Тъкмо напротив, поради присъединяването на втората група правни сделки компетентността за оценка на цялостния проект с оглед на правото в областта на конкуренцията преминава изключително върху Комисията. *По съществото на въпроса* Комисията е *обвързана* единствено с критериите, предвидени в член 2 от Регламента за сливанията при проверка на съвместимостта на концентрациите с общия пазар. Въз основа на тези критерии тя трябва да извършва обстойна проверка на всеки случай, в рамките на която е възможно да разгледа същите обстоятелства и проблеми във връзка с конкуренцията като компетентния национален орган в подобна ситуация преди нея. От член 2 от Регламента за сливанията обаче не следва задължение за Комисията да съобразява по същество решенията си с тези на даден национален орган.

61 — Вж. точки 31 и 40 от настоящото заключение.

62 — Националните органи по конкуренцията съгласно член 19 от Регламента за сливанията могат само да изразяват становище по процедурата пред Комисията.

81. При тези обстоятелства Първоинстанционният съд поначало не е длъжен „да обяснява“ защо при оценката на първата група правни сделки с оглед на правото в областта на конкуренцията Комисията *може да стигне до извод, различен* от този на NMa. Обратно, възможността при упражняването на своята свобода на преценка различните органи в рамките на съответните области на своята компетентност да решат сходни проблеми по различен начин е напълно в реда на нещата и не се нуждае от подробни обяснения [63].

82. Единствено по съображения за изчерпателност ще отбележа, че Cementbouw също така по никакъв начин не би могло да очаква, че на общностно равнище конкурентните последици на първата група правни сделки ще бъдат оценявани по същия начин, както по-рано от NMa. Както Комисията правилно изтъква, предприятието не само не осъществява първата група правни сделки във вида, одобрен от NMa, но и действа така, че те да бъдат сключени и осъществени едва заедно с втората група правни сделки, т.е. като част от една по-значителна концентрация.

63 — На трансатлантическо равнище това явление също не е непознато: по преписката COMP/M.2220 — General Electric/Honeywell например Комисията стига до съвсем различен извод от този на органите на Съединените щати.

83. От всичко изложено дотук се налага заключението, че второто правно основание също е изцяло неоснователно.

Г — *Междинно заключение*

84. Тъй като нито едно от правните основания на Cementbouw не може да бъде прието, смятам, че жалбата следва изцяло да се отхвърли.

V — Съдебни разноски

85. По силата на член 69, параграф 2, във връзка с член 118 и член 122, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като Комисията е направила такова искане и Cementbouw е загубило делото, то Cementbouw следва да бъде осъдено да заплати съдебните разноски.

VI — Заключение

86. Въз основа на изложените по-горе съображения предлагам на Съда да вземе следното решение:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Cementbouw Handel & Industrie BV да заплати съдебните разноски.